

BEROEPSGEHEIM

Lionel Shriver

11/10/2013 | Gaea Schoeters

DSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of een ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap.

2 FOTO'S

‘In mijn werkkamer in Londen staat mijn trofeeënkast met daarin alle boeken die ik tot hiertoe schreef: alle vertalingen, alle edities. Twee exemplaren van elk, zoals op de Ark van Noah.’

‘Ook alle parafernalia die met mijn schrijven te maken hebben, zoals mijn badge van de première van *We need to talk about Kevin* in Cannes, liggen op dat rek. Of de broekriem die speciaal voor de cover van mijn nieuwste boek ontworpen is, want *Big Brother* gaat over ziekelijke obesitas, en dus staat er een riem op die in het allerlaatste gaatje zit.’

‘Een van de grote problemen is dat het rek stilaan vol is. Dat is natuurlijk een goede zaak, maar dat wil zeggen dat ik of een nieuw moet bouwen, of moet ophouden met schrijven. Want het is niet echt een kast, maar eerder een soort organisch geheel van planken en stenen dat tegen de

wand is aangegroeid. Tot nu toe legde ik er gewoon af en toe een nieuwe plank bovenop, maar dat wordt stilaan gevaarlijk. Ik ben bang dat de hele boel op een dag op mijn hoofd valt. Ook een manier om te sterven, natuurlijk.'

'Door al je boeken naast elkaar te plaatsen, krijg je zicht op het continuüm van je schrijven. Daarom zet ik ze ook nauwgezet in de juiste volgorde, zodat ik kan zien wat ik al gedaan heb, en waar ik naartoe ga.'

'Het is ook een fysiek bewijs van wat ik tot hiertoe met mijn leven heb gedaan. Al is dat natuurlijk onzin: op een "eerlijk schap" zouden maar elf boeken staan, meer heb ik er niet geschreven. De vertalingen zorgen voor een versterkend effect, waardoor de kast uitvergroot wat ik heb bereikt.'

'In die zin is mijn rek ook een eerbetoon aan mijn lezers, want het blijft me verbazen dat zoveel mensen in zoveel landen de moeite willen doen om een boek van een buitenlands auteur te lezen dat zich ook nog eens in een vreemd land afspeelt. In Amerika ligt dat echt anders; hier wil geen mens een boek van een buitenlander lezen, zeker niet als het zich elders afspeelt. De interesse zakt meteen weg.'

'Natuurlijk is mijn trofeeënkast pure ijdelheid, het is een privémonumentje voor mezelf. Maar ik denk dat iedereen die pas op latere leeftijd doorbreekt het perfect zal begrijpen. Precies omdat mijn carrière zo traag op gang kwam, is het zo bevredigend. Als ik van in het begin zo goed had verkocht, zou ik vast meer relaxed zijn over mijn verzameling.'

'Het is ook maar één rekje, in mijn werkkamer, waar normaal gezien niemand anders komt. Dus op dit interview na, is het helemaal privé. De rest van de kamer, wat zeg ik, de rest van het huis, is gevuld met boeken van anderen. Verder heb ik nergens boeken van mezelf staan, zelfs niet in een doos op zolder.'

'Vrouwelijke auteurs worden zoveel kritischer bekeken dan mannelijke collega's van hetzelfde niveau. Vrouwen moeten nederig zijn, en dankbaar voor elk succes. Alsof het een gunst is die hun te beurt valt. Elke zweem van ijdelheid of zelfingenomenheid valt meteen verkeerd, terwijl mannen trots mogen zijn op hun werk. Van hen wordt zelfs een zekere pretentie verwacht. Alleen heet dat dan plots anders. Zelfverzekerdheid of zo.'